

М а р а. — А все пакъ. азъ не бихъ ти пожелала да имашъ за другаръ художникъ,

Й о в к а. — Азъ бихъ желала, никога да ме не стигнатъ твоитѣ пожелания

М а р а. — Но ти се оскърбявашъ. А азъ искамъ да се раздѣлимъ като добри познайници. И пакъ да се чуваме.

Й о в к а. — Не. Азъ не искамъ да измжчвамъ и за това —

Мълчание.

М а р а. — Вслушва се. Борьо се връща. Азъ те моля да му не казваме за отпътуванието ти.

Й о в к а. — Не. За това трѣбва да се намѣри мотивъ.

М а р а. — Не, ти си добра, Йовке Азъ ти признавамъ, но —

Й о в к а. — Никакво не. Едно бихъ ти пожелала само: поработи върху себе си. Защото инѣкъ ти ще умъртвишъ онова, което е безсмъртно у Боря. И тогава, макаръ че нѣма закони, по които можешъ да бждешъ сждена — ще бждешъ проклета отъ поколенията, които единъ день, само ще скърбятъ, че е имало нѣкога единъ свѣтълъ духъ — и по неразбиране е билъ убитъ.

Мълчание.

XI.

Сжитѣ и: Борьо и Жельо.

Ж е л ъ о. — Като изгледва всички, замълчава. И като схваща станалото съ насмѣшка додава. Благословено Царство !

Дълго мълчание.

Ж е л ъ о. — Но какво става тукъ ! Изгледва ги. Непрѣменно и трима сте се обяснили въ любовъ ! Изгледва ги. Но какъ ! Борьо, посемъ-сега да се обяснявашъ въ любовъ на законната — невѣрвамъ ! А къмъ оная сърдце-гризка !